

SCÉNÁŘ

Artur

hlavni

maskovaný

autor

zabity1scena

zabity4scena

zabity7scena

Descartes

Candide

Kunigunda

Bůh

Platón

Láska

+ komparz

0.1 Pracovna

Artur, Artur Maskovaný (Artie), Artur Zavražděný, Policisté

Na scéně je pracovní stůl, na němž jsou papíry a psací potřeba, křeslo, vše tak, že sedící nemá možnost vidět na dveře. Někde na okraji scény, sotva v dohledu je stoleček s telefonem.

Dveřmi na scénu přichází Artur, nese si čaj, který obřadně položí na stůl. Úzkostlivě si prohlédne svůj župan, odstraní z něj nějaká smítka, upraví se. Nadechne se vzduchu nad čajem, vezme lejstra ze stolu, prolétne si jejich obsah a položí je zpět. Nepatrně se protáhne a usadí se v křesle, zatímco uchopuje psací potřebu. V tom okamžiku dveřmi vpadne Artie, elegantně oblečen, vybaven hůlkou a krabicí od bot. Artur se přirozeně lekne, místo aby si sedl, vyskočí, drcne do stolu, vylije čaj, papíry se rozletí, malý chaos.

Pro konkurz:

Artur:

Rozlíl jste mi čaj! Zavolám policii.

Artie:

Uklidni se, Arture.

Artur:

Nevidím důvod, proč bych se měl uklidnit! Jste nezvaný host v mém domě, okamžitě se mi prokažte nějakým průkazem!

<Artur ustupuje směrem k telefonu.>

Artie:

Ze mně strach mít nemusíš, Arture.

Artur:

Policie! Zločinec!

Artie:

<velmi podrážděně>

Já nejsem žádný vyvrhel.

<Artur stále ustupuje k telefonu.>

Artie:

<výhružně namíří na Artura hůlku>

Sedni si, sic zemřeš!

Artur:

Vrahu?

Artie:

<zuřivě zařermuje>

Neříkej mi tak! JÁ nejsem ten, z koho bys měl mít panickou hrůzu hraničící s existenciální úzkostí. Přišel jsem tě varovat, jsem totiž <hraná hrdost> soukromé očko-filosof. <v tomto okamžiku začíná Artur telefonovat> Tvá naivita je pobuřující, snad nemáš utkvělou ideu, že budeš-li postávat u telefonu a vybavovat se s operátorkou, budeš ještě za pár minut spokojeně vdechovat vzduch tohoto světa? Mohu ti zaručit, že za pár minut budeš spíše dýchat novým otvorem ve své hlavě, který sis tam voperoval!

Artur:

<drží telefon>

To je policie? Ano, chtěl bych nahlásit něco, z čeho se nyní vyklubala sebevražda. Ne, nedělám si legraci. Jeden. Ano, stále. Dobrá, pospěšte si. Nepravděpodobná 1729. <zavěsí> <k Artiemu> Tak, policie zde bude co nevidět, a já vás, pane, mohu ujistit, že sebevraždu páchat nehodlám.

Konec konkurzní části.

Artie:

<Podívá se na hodinky>

Já, Arture, mohu zase ujistit tebe, že o sebevraždu se v tomto případě nejedná, alespoň ne v tom tradičním slova smyslu. Přece však to budeš ty, kdo zmáčkne spoušť a učiní z tvých tapet levný expresionistický brak!

<Artie pomalu mění polohu tak, aby nestál případné kulce v cestě>

Artur:

Vy jste opilý!

<V tom se otevřou dveře, do místnosti vstoupí další Artur, pistole již míří na Artura u telefonu. Artieho si zprvu nevšimne.>

Střelec:

Konečně jsem tě našel, Art-

<nedokončí, protože jej Artie hůlkou sejme do ruky, zbraň mu upadne na zem, vystřelí a Artur-střelec se svalí na zem, mrtev.>

Artie:

<radostně>

Výborná spolupráce, Arture! Jsi mi vděčný za život. Není třeba propadat emocím a děkovat mi, pravda je, že jsem tento riskantní podnik provedl také kvůli sobě.

Artur:

Pane bože, vždyť on vypadá jako já!

Artie:

Tvé pozorovací schopnosti jsou téměř na shodné úrovni s těmi mými.
Nejenže vypadá jako ty, jsi to ty.

Artur:
Jak je to možné? Klon?

<Artur si k sobě poklekne a zkoumá si obličej.>

Artie:
Arture, neplácej nesmysly. Tohle není žádná levná sci-fi. My žijeme
v možném světě!

<Artur zjistí, že mrtvý není oholený. Postaví se.>

Artur:
Pane, navzdory tomu, že vy mé znáte, vaše jméno mi poněkud uniklo.

Artie:
Proč tak formálně, Arture? Mé jméno je Rudolf <zaváhá> Tatarský,
přátelé a známí mi ale říkají ár tý [Artie].

Artur:
<zabrblá>
Rudolf, Artie.
<normálně>
Není to tedy klon, co to je?

Artie:
Je to tvůj dvojník. Dvojník z jiného světa, který je tomuto světu
docela dostupný. Nebudu tady všechny nudit tím, jak funguje
kvantová mechanika.

Artur:
Kvantová mechanika? Neříkal jsi, že jsi filosof?

Artie:
<zaraduje se>
Výborně! Zdá se, že nejsi až tak beznadějný! Než se ale dostane na
vysvětlení, měli bychom nejspíš opustit tento svět.

Artur:
Tak to tedy ne, s vámi já nikam nepůjdu.

Artie:
Nezapomeň, Arture, na to, že jsi zavolal policii. Podle průměrné
reakční doby složek integrovaného záchranného systému plus 158
sekund pro policii tady budou za necelé tři minuty. (Obměna: podle
průměrné reakční doby složek integrovaného záchranného systému zde
budou za dvě minuty a třicet osm sekund.)

Artur:
Pane bože...

Artie:
Nepropadej panice a vyslechni si mou nabídku. Policii jsi nahlásil sebevraždu, k níž zde, alespoň pro jejich omezené deduktivní schopnosti, došlo. Zdá se tedy, že jediným problémem je, kam s tebou, protože jestli zde zůstaneš, mohlo by to vyprovokovat nejen podezření z nějakých nekalostí, ale především vlnu nepříjemných otázek po podstatě života, vesmíru a vůbec. Pojď tedy se mnou do světa, nebo spíše do světů. Třeba společně nalezneme ten, který se ve filosofických mýtech nazývá nejlepším z možných světů. Co říkáš?

Artur:
<zamyslí se, zdá se, že propadl nějaké iluzi>
Trocha slunce a moře by mi prospěla. Půjdu s tebou. Ale jak?

<Ozve se bouchání na dveře>

Hlas:
Zde zákon, jménem policie otevřete!
<nezřetelné mumlání>

<Jiné bouchání na dveře>

Jiný hlas:
Zde policie, jménem zákona otevřete!

<Artie zakroučí hlavou. Zatřese krabicí od bot a zašeptá k ní:>

Artie:
Je-li v baru prázdné, pak jestliže tam je barman, je tam stále prázdné.

<Prudce otevře dveře, pokyne Arturovi a projde.>

Artie:
Zavři za sebou.

<Artur projde a zavře dveře, které se ihned otevřou, a dovnitř vpadne policie.>

TMA